

man seer Sagen noget for mørkt. Det er ganske vist, at Billedhuggeren kan være udsat for Krænkelser af sin Ret, naar det ikke forbydes, at en Anden i Marmor eftergjør den Statue, som han har udarbejdet i Leer, men jeg maa bemærke, at jeg anseer det for at være lidet rimeligt, at der praktisk skulde blive en let Afgang til at gjøre det, og navnlig forekommer det mig ikke rimeligt, at Nogen lettelig skulde falde paa at opfordre nogen Anden end selve Kunstneren til at hugge Statuen i Marmor, og i hvert Fald seer jeg ikke, hvorledes der skulde være stor Anledning til at frygte for, at en saadan Eftergjørelse praktisk skulde finde Sted imod Kunstnerens Vidende og Villie. Jeg benægter ikke Muligheden deraf, men det forekommer mig rigtig nok, at man seer Spørgelser ved høilys Dag, naar man mener, at det vil skee almindeligt. Det forekommer mig, at det er naturligt ved denne Lov at fastholde, at her er Tale om en Lovbestemmelse, der for Kunstens Gebeet skal give noget Tilsvarende til, hvad man igjennem Eftertryksloven har paa Litteraturens Gebeet; men man forlader denne Analogi, naar man vil give Beskyttelse imod den saakaldte enkeltvise Gjengivelse. Det, der i Litteraturen er Tale om at beskytte imod, det er Eftertryk i mangfoldige Exemplarer, hvorved der gjøres Indgreb i den Indtægt, altsaa i de Forfatterrettigheder, som vedkommende Forfatter har Krav paa at have af sit Arbejde. Det er noget Bignende, her skulde være Spørgsmaal om, men det bliver noget Andet, naar man vil give Beskyttelse imod den enkeltvise Gjengivelse; skulde man have noget Tilsvarende dertil paa Litteraturens Enemærker, maatte man udgive en Straffelov, der forbyder at plagiere. Men en saadan eksisterer ikke, og det forekommer mig, at naar vi ville stille os paa det ophøiede ideale Standpunkt, kunde en Forfatter ligesaa vel have Ret til at anke over den Uret, der gjøres imod ham, idet man ikke ved Straf forbyder Nogen at tilegne og benytte sig af hans originale Tanker, som der i store Ord paa Kunstnerens Vegne ankes over, at det ikke under Straf forbydes at laane og gjengive en Andens kunstneriske Idee.

H. Sage: Det Billede, den ærede Rigsdagsmand brugte, troer jeg ikke er rigtigt.

Naar der var Tale om at beskytte imod, at Bøger affreves, vilde Bignelsen være rigtig, men det er der ikke Fare for, thi Enhver kan kjøbe Bøger billigere end affrивe dem. Jeg kan ikke anerkjende, at det tidligere Anførte med Hensyn til Billedhuggere er rigtigt. Det Almindelige er, og det vil det ærede Medlem kunne see rundt om, at private Mænd faae Figurer modellerede og derefter afstøbte i Gips, og at Mange have Figuren i Gips i lang Tid, uden at faae den udført i Marmor. Det kunde da skee, at en yngre Billedhugger, der ikke havde noget Arbejde, tilbyder at udføre en saadan Gipsfigur i Marmor, eller han kan laane den i det Diemed for egen Regning at hugge den i Marmor, uagtet Billedhuggeren ikke har givet Tilløbelse dertil. Kan dette skee, er det en Krænkelser af Billedhuggerens Ret. Det forekommer mig virkelig ikke, at man, for at fastholde det, man engang har sagt, skulde lade denne lille Lov spadserere frem og tilbage mellem Folkething og Landsting; naar man dog tilsidst vil give efter. Der er neppe Grund til i den Grad at fastholde, hvad man engang har sagt, og var man i forrige Samling her i Folkethinget tilbøielig til at komme Landstinget imøde, ligesom Landstinget var det til at komme Folkethinget imøde, synes jeg ogsaa, at man ved denne Sags Behandling iaar kunde undgaae at lade den gaae frem og tilbage mellem Thingene, selv om Loven uagtet det kan blive færdig i denne Samling.

Tscherning: Disse Ord kunne ingen Anvendelse have paa mig, thi jeg var ikke ifjor tilbøielig til at komme Landstinget imøde, hvorimod jeg gjorde Alt, hvad jeg kunde, for at man ikke skulde lade sig henrive af et Tryk til at gjøre Noget, man ikke anfaae for rigtigt. Derfor tilraader jeg atter at følge Udvalgets Forslag og at bortstemme § 1; vi kunne da senere komme til en Afgjørelse, hvilket maaskee kan være rigtigt. Et æret Medlem sagde, at da man hyppigst fik Gipsfigurer fra Billedhuggeren, var der stor Fare for, at en Anden kunde komme til at hugge dem i Marmor, men jeg troer, at han har taget feil med Hensyn til det Færlige heri, thi Billedhuggeren lader sig sin Idee godt betale, naar han sælger